

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: **město Lanžhot**, IČO: 002 83 321
sídlem Náměstí 177/2, 691 51 Lanžhot
zastoupen advokátkou JUDr. Hanou Kordovou Marvanovou
sídlem Holšická 1458, 190 16 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2024/290/1484, sp. zn. R/4252/2 z 2. 9. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

- 1. V nynější věci se soud zabýval žalobou jednoho z měst, na jehož území se nachází pozemky dotčené zřízením Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále jen „CHKO Soutok“).

2. Žalobce uplatňoval námitky v procesu projednání záměru na vyhlášení zvláště chráněného území CHKO Soutok (dále jen „**záměr**“), vyhlášeného v srpnu 2023. O těchto námitkách rozhodoval v souladu s § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „**ZOPK**“), nejprve žalovaný, a to rozhodnutím č. j. MZP/2024/620/2250 z 15. 5. 2024, který jim částečně vyhověl a upravil hranici navrhované CHKO. Některé z pozemků, jejichž vynětí z návrhu na CHKO žalobce žádal, žalovaný v návrhu záměru ponechal. U každého jednotlivého území, které se rozhodl v návrhu ponechat, stručně vysvětlil důvody ochrany daného území. Rovněž rozvedl, že činnosti, akce a hospodaření, na které poukazoval žalobce, nebudou vyhlášením CHKO Soutok zapovězeny, ale dojde k jejich mírnému omezení, a to navíc pouze v některých případech. Dodal, že vlastníci mají dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu v případě ztížení hospodaření v důsledku omezení vyplývajících z CHKO. Probíhající komplexní pozemkové úpravy mohou probíhat bez ohledu na vyhlášení CHKO Soutok a vlastníci pozemků mohli proti záměru podávat námitky. Navíc vyhlášení CHKO nijak neomezuje právo nakládat s pozemky. Žalovaný nakonec provedl test proporcionality a shledal, že záměr na vyhlášení CHKO Soutok omezuje v kolizi stojící základní práva a oprávněné zájmy jen mírným způsobem, a s ohledem na převažující zájem na ochraně přírodních a krajinných hodnot a přírodních funkcí je míra omezení jiných zájmů a práv přiměřená. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad.
3. Ministr k žalobcovým argumentům uvedl, že o jeho námitkách rozhodl žalovaný sice po zákonem stanovené lhůtě (z důvodu provádění časově náročné analýzy a velkého počtu účastníků řízení), avšak tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Dále konstatoval, že v rámci správní úvahy žalovaný uvažoval o možnosti vyjmutí jednotlivých předmětných lokalit z navrhovaného území CHKO, ale nepřistoupil k tomu z důvodu zachování celistvosti území a arondace jednotlivých typů krajinných celků v nivě řeky Dyje. Ministr dále nesouhlasil s tím, že obce nemají efektivní nástroj, jímž mohou reagovat na své zákonné povinnosti vyplývající z CHKO Soutok, neboť jednak probíhá vzájemná a dlouhodobá spolupráce mezi žalovaným a obcemi, jednak se účastní řízení ve věcech ochrany přírody a krajiny. Ministr dodal, že již v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný vysvětlil problematiku ovlivnění vlastnických práv vyhlášením CHKO z hlediska nakládání s dotčenými pozemky. Pokud jde o rozdílnost úpravy na území Rakouska a Slovenské republiky, ministr konstatoval, že vzájemná přeshraniční spolupráce je řešena bilaterálním či trilaterálním jednáním na národní i regionální úrovni. Uzávěřel, že samotný proces vyhlášení CHKO Soutok proběhl standardním zákonným způsobem dle § 40 ZOPK.

2. Průběh soudního řízení.

4. Žalobce v žalobě předeslal, že se správní orgány řádným způsobem nevypořádaly s jeho námitkami, neprovedly řádným způsobem test proporcionality a rozhodnutí jsou navíc výsledkem řízení, které potenciálně trpí závažnými vadami.
5. Poté rozvedl, že území zamýšlené CHKO Soutok je již chráněno jinými druhy zvláště chráněných území dle ZOPK, které zajišťují velmi vysokou úroveň ochrany přírody. Žalovaný se přitom důkladně nezabýval otázkou, z jakého konkrétního důvodu je zapotřebí vyhlásit CHKO Soutok i na sporných lokalitách a z jakého důvodu nepostačuje dosavadní stupeň ochrany.
6. Vyhlášením CHKO Soutok dle žalobce dojde k neproporcionálnímu zásahu do jeho práv jako města a do práv jeho obyvatel. Zejména budou omezeny veřejné aktivity, společenské

a sportovní akce a zasaženy budou i aktivity rybářského, honebního a mysliveckého spolku. Hromadné veřejné akce budou podléhat vydání povolení příslušného orgánu, což bude mít negativní dopad na možnost jejich realizace.

7. Žalobce dále namítl, že relevantní otázky související s omezením činnosti spolků a aktivit a akcí veřejnosti nejsou adekvátním způsobem řešeny, neboť podrobnosti ohledně využívání území CHKO Soutok stanoví až plán péče o CHKO, který však bude vytvořen až v budoucnu na základě monitoringu předmětů ochrany a dalšího zkoumání. V tomto směru jsou pak záměr na vyhlášení CHKO Soutok a obě rozhodnutí správních orgánů fakticky nepřezkoumatelné, neboť nespecifikují, jaké přesné požadavky a omezení budou na adresáty kladeny.
8. Dle žalobce nedodržel žalovaný procesní podmínky pro vyhlášení CHKO Soutok a neumožnil dotčeným osobám řádně uplatňovat námitky a chránit svá práva. Žalovanému je známo, že v dotčené oblasti probíhají komplexní pozemkové úpravy v souladu se zákonem č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech, ve vysokém stupni rozpracovanosti, přičemž celá řada pozemků bude dotčena změnou vlastníka. Noví vlastníci neví, že budou vyhlášením CHKO Soutok dotčeni, a nemohli ani náležitě uplatnit svá práva prostřednictvím podávání námitek. Noví vlastníci přitom vyhlášením CHKO Soutok budou omezeni v užívání pozemků, CHKO bude mít vliv na hodnotu pozemků, nájemní a pachtovní smlouvy apod. Žalobce uzavírá, že z postupu žalovaného je zjevná uspěchanost celého záměru na úkor důkladného vypořádání veškerých připomínek a postupu v souladu s oprávněnými zájmy jednotlivých obcí a jejich obyvatel. K tomu odkazuje na usnesení výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petici Senátu Parlamentu České republiky z 20. 8. 2024 (dále jen „**Usnesení k petici**“), jímž byl žalovaný vyzván k odložení záměru v zájmu nalezení souladu mezi dotčenými subjekty.
9. Soud 13. 12. 2024 na své úřední desce ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „**s. ř. s.**“) vyvěsil vyrozumění o probíhajícím řízení s výzvou osobám zúčastněným na řízení k uplatňování jejich práv. Žádná osoba zúčastněná na řízení této možnosti nevyužila.
10. Soud dále usnesením z 6. 1. 2025 zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a rovněž návrh na nařízení předběžného opatření, jímž se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému zdržet se vyhlášení CHKO Soutok do skončení soudního řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh správního řízení a poté podrobně vyložil, z jakých důvodů je konkrétní lokality přes žalobcovy námitky nutno zahrnout do CHKO Soutok. Pokud jde o jednotlivé činnosti a aktivity, na které žalobce poukazoval, žalovaný připomněl, že vyhlášením CHKO Soutok zásadně nedojde k žádným změnám; v některých případech platí namítané omezení již za současného stavu a v případě vyhlášení CHKO Soutok bude třeba získat povolení pouze pro některé činnosti. Žalovaný zopakoval, že zásah do práv vlastníka/uživatele pozemků nacházejících se v zamýšleném CHKO Soutok je přiměřený; převáží významnost celého území s přihlédnutím ke krajinotvorným, vodohospodářským a ekologickým vazbám území jako celku, jakož i poslání CHKO, kterým je zachování a zlepšování přírodních, kulturních, historických a památkových hodnot a přírodních funkcí, za současného rozvíjení ekologicky optimálního způsobu využívání krajiny a jejích přírodních zdrojů. Připomněl dále, že od doby vyhlášení EVL Diva Dyje a EVL Soutok – Podluží došlo ke zhoršení stavu některých přírodních biotopů a základní ochrana dle § 45c odst. 2 ZOPK není dostatečná. K dalším žalobcovým námitkám

žalovaný uvedl, že žádný vlastník pozemků nacházejících se v záměru nebyl zkrácen na svých právech; žalovaný sice z důvodu časově náročné analýzy a velkého počtu účastníků nedodržel veškeré zákonem stanovené lhůty, avšak dané pochybení nemělo vliv na zákonnost jeho postupu. Ani paralelní komplexní pozemkové úpravy nikterak vyhlášení CHKO Soutok nebrání.

12. Žalobce v replice zopakoval, že se žalovaný důkladně nezabýval zásahem do práv žalobce a jeho obyvatel a namísto toho přistoupil k plošnému řešení. Pokud jde o odůvodnění důležitosti ochrany sporných lokalit, které žalovaný vyložil ve vyjádření k žalobě, dle žalobce se jedná o novou argumentaci, která však stále nerozvádí, v jakém ohledu je současná úroveň ochrany nedostatečná. Žalovaný navíc zcela přehlíží i další objektivní jevy, které se na zhoršování biotopů mohou podepisovat, jako je dopad klimatických změn nebo šíření patogenů, různých onemocnění a invazivních organismů. Žalobce připomněl, že v aktuální chvíli absentuje plán péče, který bude teprve v budoucnu specifikovat jednotlivá omezení v CHKO Soutok, a žalobce tak v tuto chvíli neví, jaká konkrétní opatření budou přijata, a ocitá se tak v nejistotě. Dodal, že mnohé z dotčených pozemků jsou ve vlastnictví zahraničních osob, které byly v důsledku žalovaným zvoleného doručování pouze formou veřejné vyhlášky prakticky vyloučeny z účasti ve správním řízení.
13. Žalobce přípisem z 3. 3. 2025 zaslal soudu „Odborné vyjádření prof. Dr. Ing. P. M. z 24. 2. 2025“ (dále jen „**Vyjádření prof. M.**“), které bylo dle žalobce zpracováno k zodpovězení odborných otázek, které vyplývají z vyjádření žalovaného k žalobě. Z Vyjádření prof. M. žalobce dovozuje, že sporné části města Lanžhot nejsou významnou součástí CHKO Soutok, neboť jde o ornou půdu a předměty ochrany se zde vyskytují jen v omezené míře; kosatec sibiřský navíc nebyl doposud chráněn vůbec a jeho výskyt může být naopak podmíněn lidskou činností. Vyjádření prof. M. dále kritizuje analýzu ekosystému, na kterou odkazuje žalovaný ve svém vyjádření, neboť jde o nepřezkoumatelný a nepodložený výstup. Dle předloženého dokumentu rovněž existují alternativní způsoby řešení ochrany přírody na předmětném území, které by nezatěžovaly žalobce a místní obyvatele.
14. Žalovaný ve vyjádření z 23. 4. 2025, doručeným soudu téhož dne v odpoledních hodinách, polemizoval s obsahem Vyjádření prof. M. a mimo jiné popsal důvody ochrany některých organismů žijících na území CHKO Soutok a upozornil na to, že prof. M. nijak nereflektuje úvahy obsažené v záměru i rozhodnutí žalovaného. Toto stanovisko žalovaného soud již nestihl zaslat žalobkyni.
15. Při soudním jednání 24. 4. 2025 soud nejprve předal žalobci krátkou cestou vyjádření žalovaného z 23. 4. 2025. Žalobce odvětil, že jde o odborné podání, k němuž se nemůže na místě vyjádřit, neboť by je musel předat prof. M. Následně žalobce, jeho zástupkyně i žalovaný shrnuli svá procesní stanoviska. Žalobcova zástupkyně zdůraznila, že žalovaný přinesl ve vyjádření k žalobě úplně novou argumentaci, která se nenachází v žalobou napadeném rozhodnutí, a žalobce s ní proto logicky nemohl polemizovat v žalobě, ale činí tak až nyní.
16. Soud provedl jako důkaz žalobcem navržené Vyjádření prof. M. a sdělil účastníkům, že je nepovažuje za odborné vyjádření ve smyslu § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále „**o. s. ř.**“), neboť je nevydal orgán veřejné moci (k tomu podrobněji v další části odůvodnění), ani za znalecký posudek, ale bude je hodnotit jako procesní podání na základě jeho přesvědčivosti. Následně soud sdělil účastníkům, že nepovažuje za potřebné odročovat jednání, aby se žalobce mohl k novému podání žalovaného vyjádřit. Odůvodnil

to tím, že přezkoumává napadené rozhodnutí, nikoli vyjádření žalovaného k žalobě, s nímž Vyjádření prof. M. primárně polemizuje. Toto vyjádření představovalo do značné míry nové žalobní body (k tomu též podrobněji níže), a následná odborná polemika mezi účastníky, v níž chtěl žalobce pokračovat, se neodvíjí od žalobních bodů, nýbrž právě od vyjádření žalovaného, a z hlediska posouzení napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů není významná. Z výše popsaných důvodů soud také neshledal důvod pro předvolání prof. M., jenž se ostatně k obsahu napadeného rozhodnutí již vyjádřil. Soud dále provedl jako důkaz dvě mapy, na nichž byla vyznačená část vyhlášené CHKO Soutok, o jejíž vynětí žalobce usiluje; tyto mapy jsou sice součástí správního spisu, ale žalobce na jejich provedení trval, proto mu soud vyhověl. (Žalobce požádal o vrácení obou map, proto je soud v průběhu jednání vyfotil a do soudního spisu zařadil jejich fotokopie.) Žalobcem navrhnutý důkaz „Usnesení k petici“ z 20. 8. 2024 soud neprovedl pro nadbytečnost, jak rovněž blíže rozvádí v odůvodnění níže. Ostatní písemnosti označené v žalobcových procesních podáních se nacházejí v předloženém správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009].

3. Posouzení věci soudem.

3.1. Podmínky řízení a základní východiska.

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
18. V nejobecnější rovině je spor o to, zda má být část území záměru na vyhlášení CHKO Soutok součástí tohoto záměru. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že si jako cíl v žádném případě neklade a klást nemůže komplexní rozbor celé problematiky z pohledu environmentálního, ekonomického či společensko-kulturního. Soudní moc nemá být arbitrem toho, zda je ochrana přírody cestou zřizování chráněných krajinných oblastí a zajištěním určité míry přirozeného vývoje v nich z odborného hlediska žádoucí a jediná správná, a to ani obecně, ani specificky v oblasti Soutoku. Soud musí respektovat principy vyvěrající z dělby moci i meze vyplývající ze specifik daného procesu, jenž v konečném důsledku do praxe uvádí a završuje zákonodárce (soud nemůže zohledňovat případná politická hlediska, to je úkolem zákonodárce). Úkolem soudu je pouze posoudit, zda žalovaný vypořádal námitky žalobce v souladu se zákonem. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace.
19. V této souvislosti soud dále předesílá, že žalobcova žaloba je v některých bodech značně obecná. Jde především o žalobní bod, podle něž žalovaný neuvedl konkrétní důvody pro vyhlášení CHKO Soutok a důvody, proč nepostačuje dosavadní stupeň ochrany. Bylo na žalobci, aby upřesnil každý důvod, o který svou žalobu opírá, a to po stránce právní i skutkové (obecně srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS z 20. 12. 2005). Soud se tak mohl věnovat jen těm námitkám, jež učinil součástí žaloby, a to jen v takové míře konkrétnosti, v jaké je vznesl (rozsudek NSS č. j. 6 Afs 9/2015-31 z 6. 10. 2015). Za situace, ve které žalobce vznesl ve své žalobě relativně obecnou či stručnou argumentaci, některým otázkám se i soud níže věnuje obdobně obecným způsobem. V případě některých problematických aspektů své námitky žalobce

ovšem v průběhu soudního řízení rozvedl, dle soudu ještě přípustným způsobem. Těmto otázkám se proto soud věnuje podrobněji, vzhledem k rozsahu a množství jednotlivých námitek a subnámitek však upozorňuje, že není jeho povinností samostatně reagovat na každý dílčí argument, ale reagovat na podstatu žalobní argumentace (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 z 12. 2. 2009 či usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS z 5. 12. 2017, body 29-30). Naopak některé otázky, na které žalobce v průběhu soudního řízení upozorňuje, představují opožděné žalobní body: jedná se především o kritiku analýzy ekosystémů, která byla podkladem pro záměr na vyhlášení CHKO Soutok.

20. Účelem ZOPK je přispívat k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji; přitom je potřeba zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry (§ 1). Ochranu přírody definuje § 2 ZOPK, podle jehož odst. 2 písm. e) se ochrana přírody zajišťuje mj. vytvářením sítě zvláště chráněných území a péčí o ně. Nejvýznamnější ze zvláště chráněných území po národních parcích jsou právě CHKO (§ 14 ZOPK).
21. Podle § 25 odst. 1 ZOPK lze za CHKO vyhlásit *rozsáhlá území s harmonicky utvářenou krajinou, charakteristicky vyvinutým reliéfem, významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů, s bojným zastoupením dřevin, popřípadě s dochovanými památkami historického osídlení*. Odst. 2 pak stanoví, že *hospodářské využívání těchto území se provádí podle zón odstupňované ochrany tak, aby se udržoval a zlepšoval jejich přírodní stav a byly zachovány a vytvářeny optimální ekologické funkce těchto území. Rekreační využití je přípustné, pokud nepoškozuje přírodní hodnoty chráněných krajinných oblastí*. CHKO, jejich poslání a bližší ochranné podmínky vyhláší vláda republiky nařízením (§ 25 odst. 3 ZOPK).
22. Samotný postup vyhlášení chráněného území, tedy i CHKO, je upraven v § 40 ZOPK. Podle jeho odst. 1 *je-li třeba vyhlásit chráněné území nebo jeho ochranné pásmo, zajistí orgán ochrany přírody zpracování záměru na jeho vyhlášení. V záměru vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek* [v souladu s § 79 odst. 3 písm. f) ZOPK je v případě CHKO orgánem ochrany přírody žalovaný]. Žalovaný zpracoval záměr v srpnu 2023 a podle § 40 odst. 3 ZOPK jej zaslal obcím a krajům, jejichž území se záměr dotýká; zároveň jej oznámil i vlastníkům nemovitých věcí dotčených záměrem.
23. Žalobce proti záměru uplatnil včasné námitky dle § 40 odst. 4 ZOPK. V této souvislosti soud upozorňuje, rozsah námitek v případě obce (na rozdíl od vlastníků dotčených pozemků) není zákonem omezen. Orgán ochrany přírody je povinen o námitkách ve stanovené lhůtě rozhodnout a záměr poté uvést do souladu s těmi, kterým vyhověl. Žalovaný žalobcovým námitkám vyhověl jen zčásti, ze záměru vypustil některé pozemky nacházející se v jeho katastrálním území.
24. Předmětem nynějšího soudního řízení není posouzení legislativního procesu při vyhlásování CHKO, ale toliko zákonnost rozhodnutí o námitkách. Toto rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví; námitky totiž mají podstatnou a nepominutelnou roli při ochraně práv vlastníků dotčených pozemků a dotčených územních samosprávných celků (rozsudek č. j. 4 As 26/2019-41, č. 3895/2019 Sb. NSS z 23. 4. 2019). V citovaném případě se sice jednalo o vyhlášení národní přírodní rezervace, stejně jako v případě jiných zvláště chráněných

území je i u CHKO vypořádání námitek úzce provázáno se záměrem, a následně návrhem právního předpisu. Žalovaný musí i u tohoto typu zvláště chráněného území uvést záměr do souladu s námitkami, jimž bylo vyhověno, a podle § 40 odst. 6 ZOPK nesmí rozsah omezení vlastníkům v návrhu právního předpisu přesáhnout rozsah vyplývající ze záměru, případně upraveného na základě podaných námitek.

25. Skutečnost, že je rozhodnutí o námitkách soudně přezkoumatelné, však neznamená, že je soudní řízení jen pokračováním správního řízení; mezi principy soudního řízení správního patří především dispoziční zásada (srov. výše) a požadavek, že ochranu lze poskytnout jen veřejným subjektivním právům žalobců (§ 2 s. ř. s.). Soudy zásadně neprojednávají žaloby ve veřejném zájmu (*actio popularis*), veškerou argumentaci je proto nutné i v tomto případě vztahovat k možnému dotčení žalobce, tedy obce, jakožto územního společenství občanů. Soud nemůže věcně posuzovat otázky, jež s obcí, jejím územím a jejími občany nesouvisí; zabývat se jimi může jen do té míry, zda se s námitkami žalobce žalovaný řádně vypořádal.

3.2. Důvody pro vyhlášení CHKO Soutok.

26. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný ani ministr se vůbec nezabývali tím, z jakého konkrétního důvodu je zapotřebí vyhlásit CHKO Soutok i na sporovaných lokalitách a proč nepostačuje dosavadní stupeň ochrany (především EVL). Soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí. Žalovaný totiž v prvostupňovém rozhodnutí zcela dostatečně (a to s ohledem na žalobcovy námitky proti oznámení záměru) vyložil, z jakých důvodů konkrétní lokality ponechává součástí záměru. Na stranách 4 a 5 vyložil, že v úseku od železniční trati Břeclav – Lanžhot po soutok Svodnice a Kyjovky by při plném respektování návrhu žalobce došlo k vyjmutí biologicky cenných okrajů lesních porostů stanoviště tvrdého luhu nížinných řek s vysokou přírodní a biologickou hodnotou, které jsou nedílnou součástí ploch zahrnutých v CHKO. Zároveň by byly z CHKO vyjmuty komplexy orné půdy např. na levém břehu Kyjovky mezi Lanžhotem a Moravskou Novou Vsí s polními rozlivy s výskytem lupenonohých koryšů a další navazující fauny, zajištění jejichž ochrany je zásadní. Pokud jde o lokality Křenová a Zavezený rájek, žalovaný uvedl, že je není možné ze záměru vyjmout z důvodu výskytu předmětů ochrany (stanovišť, např. tvrdé luhy nížinných řek, i druhů) a dalších přírodních hodnot území, včetně výskytu zvláště chráněných druhů živočichů i rostlin (např. bohatý výskyt kosatců sibiřských). Žalovaný dodal, že je žádoucí, aby součástí CHKO byl i vlastní, přírodně zachovalý úsek toku řeky Kyjovky pod silnicí 425 Lanžhot – Brodské, a také vodní plocha Výkop, se stanovištěm 3150 - Přirozené eutrofní vodní nádrže s vegetací typu *Magnopotamion* nebo *Hydrocharition*, konkrétně mozaikou biotopů makrofytní vegetace přirozeně eutrofních a mezotrofních stojatých vod, bez druhů charakteristických pro V1A–V1E (biotop V1F) a rákosin eutrofních stojatých vod (biotop M1.1) s reprezentativním porostem stulíku žlutého (*Nuphar lutea*). Nakonec žalovaný uvedl, že v úseku od silnice 425 Lanžhot – Brodské po dálnici D2 a dále přes lokalitu U Dráhy bylo vedení hranic EVL i CHKO upraveno tak, aby reflektovalo výsledky mapování biotopů, výskyt předmětů ochrany i současný stav využívání pozemků. Nově navržená hranice CHKO tak vynechává mimo jiné areál dálničního odpočívadla (odpočívka Lanžhot km 56,2 a bývalá celnice) na východní straně dálnice D2, zahrnuje však i biologicky vysoce hodnotné plochy orné půdy s periodickými rozlivy od areálu odpočívadla směrem k panelové cestě vedoucí k řece Moravě. Navrženo je také zahrnutí lesních porostů ve správě Lesů ČR s. p. na pravém (severním) břehu vodoteče Čtvrtý járek (stanoviště tvrdé luhy nížinných řek v dobré kvalitě). Jak je zřejmé z tohoto odůvodnění, žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů sporné lokality ponechal v záměru na vyhlášení CHKO Soutok. Žalobce

tak nemůže být se svou obecnou námitkou ohledně absence uvedení důvodů pro CHKO úspěšný.

27. Soud rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný nezdůvodnil, proč v předmětných lokalitách nepostačuje dosavadní stupeň ochrany. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že posoudil také možné způsoby zajištění ochrany přírody v obou evropsky významných lokalitách nacházejících se na území navrhované CHKO (EVL Niva Dyje a EVL Soutok – Podluží). Jak soud vyložil výše, žalovaný zdůvodnil u jednotlivých úseků, z jakých důvodů je ponechává v záměru. Jde přitom o předměty ochrany, které jsou definovány a blíže identifikovány v záměru na vyhlášení CHKO Soutok. Pokud je třeba tyto předměty chránit prostřednictvím CHKO, „nižší“ ochrana logicky není dostatečná. Žalovaný rovněž v prvostupňovém rozhodnutí provedl test proporcionality a shledal, že se nelze oprostit od významu celého území EVL a je nutné test v některých jeho částech provádět na úrovni vyhlášeného území s přihlédnutím ke krajinotvorným, vodohospodářským a ekologickým vazbám území jako celku. Pokračoval, že posláním CHKO Soutok je zachování a zlepšování přírodních, kulturních, historických a památkových hodnot a přírodních funkcí, za současného rozvíjení ekologicky optimálního způsobu využívání krajiny a jejích přírodních zdrojů. Posláním CHKO Soutok je rovněž zachování rozmanitosti složek a jevů neživé přírody a ekosystémové a druhové pestrosti: *„Katastrální území Města Lanžhot se nachází v komplexu lužní krajiny, v záplavovém území řeky Kyjovky a Moravy. V rámci návrhu území CHKO je z pohledu dosažení cílů ochrany tohoto území logické, že byly lokality Křenová a Lesní Šturovna zařazeny z důvodu jasně zřetelného vymezení hranice CHKO v terénu, a zároveň z důvodu, že se nachází v aluviu řeky Kyjovky a Moravy, kde probíhaly a nadále mohou probíhat hydrogeologické procesy, na které jsou vázány biologické jevy, a které je nutné chránit. V CHKO je možné tyto procesy podporovat tak, aby zůstaly zachovány chráněné fenomény.“* Při posouzení kritéria vhodnosti žalovaný uzavřel, že „předpokladem efektivní ochrany takto rozsáhlého území je jeho celistvost a odstupňování ochrany s ohledem na současné i potenciální přírodní jevy. Ačkoliv se může v současnosti jevit zbytnost některých lokalit v navrhovaném území CHKO, lze je cílenými zásahy směřovat do charakteru, který zvýší biodiverzitu celého území, nebo je alespoň při současných hospodářských postupech udržovat ve stavu, který nebude mít na biodiverzitu celého území negativní dopad. Z toho důvodu byly předmětné lokality ponechány v CHKO. Většina společenstev, která se v území vyskytují, je nějakým způsobem vázána na vodu. Vodní režim celé oblasti však lze účinně strategicky ovlivňovat pouze na území o větších rozlohách, která jsou ucelená. I z tohoto důvodu je tedy opodstatněné chránit území velkoplošně v rámci CHKO, do které jsou začleněny všechny pozemky uvnitř vymezeného území, ačkoliv jsou obhospodařovány konvenčními způsoby (např. orba). Mimo jiné dojde ke scelení výkonu státní správy v oblasti ochrany přírody a dojde tak k zefektivnění strategického plánování i ke zvýšení efektivity rozhodovacích procesů operativní naléhavosti.“ Nakonec připustil, že „k ochraně území lze využít nástroje ochrany EVL či nástroje zvláštní územní ochrany: území v základní ochraně (§ 45c odst. 2 zákona), smluvně chráněné území (§ 39 zákona), CHKO (§ 25 zákona), maloplošná chráněná území – PR (§ 33 zákona), PP (§ 36 zákona), NPR (§ 28 zákona), NPP (§ 35 zákona) nebo národní park (§ 15 zákona). V tomto testu bylo zjištěno, že CHKO je optimálním způsobem ochrany díky legislativním nástrojům ochrany a jasně definované koncepci a funkčně nastaveným adaptivním managementovým nástrojům pro možnost ochrany území v celé jeho komplexitě, včetně ochrany předmětů ochrany EVL a ptačí oblasti.“ Žalobcovo tvrzení, že žalovaný nevyložil, proč není dosavadní stupeň ochrany dostačující, je tedy nepravdivé. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný na několika místech prvostupňového rozhodnutí (ačkoliv komplexně a v souhrnu)

vyložil, z jakých důvodů je třeba na dotčeném území vyhlásit CHKO s vyšším stupněm ochrany, a dokonce se i zabýval konkrétním územím nacházejícím se v katastrálním území města Lanžhot. Navíc odkázal na test proporcionality provedený již v záměru, se kterým byl žalobce seznámen ještě před podáním námitek, neboť mu byl dle § 40 odst. 4 ZOPK ze strany orgánu ochrany přírody zaslán.

28. Na straně 8 záměru se uvádí, že „území je rovněž součástí dvou EVL - Niva Dyje a Soutok-Podluží a Ptáčí oblasti Soutok-Turdonicko, přičemž vyhlášení CHKO současně zajistí efektivní ochranu přírodních stanovišť a populací druhů, které jsou jejich předměty ochrany. V současnosti je s výjimkou území chráněného prostřednictvím některé z kategorií MZCHÚ celé území EVL Niva Dyje a EVL Soutok-Podluží ponecháno v režimu tzv. základní ochrany. Tento způsob ochrany území obou předmětných EVL se jeví nedostatečným a málo účinným nástrojem pro zajišťování ochrany fenoménů, jež je podmíněna speciální péčí o území, která neodpovídá postupům běžného hospodaření. Základní ochrana neumožňuje komplexní péči o území, kterou lze na území CHKO usměrňovat v návaznosti na základní a bližší ochranné podmínky CHKO a diferencovaně nastavovat v adaptivním cyklu, což je v současné době probíhající klimatické změny pro uchování takto plošně rozsáhlého unikátního nivního ekosystému nezbytností.“ Obdobně na straně 14 je vysvětleno, že pro předměty ochrany, jejichž existence je v mnohých případech podmíněna speciálním managementem oproti běžnému hospodaření a které vyžadují nastavení komplexní péče o území jako celek reflektující aktuální vývoj stavu a potřebu ochrany jednotlivých chráněných fenoménů, se ochrana prostřednictvím CHKO jeví jako optimální pro dané účely (možnost diferenciací a plánování péče, usměrňování aktivit apod.). Naopak tyto požadavky ochrany nelze zajistit tzv. „základní ochranou“ ani v dostatečné míře kombinací základní ochrany s vyhlášením maloplošných zvláště chráněných území, které neumožňují systematickou a efektivní ochranu území jako celku. Totéž je uvedeno na straně 16 záměru (test potřebnosti). Soud konstatuje, že záměr klade důraz na požadavek komplexní úpravy veškerého dotčeného území z důvodu provázanosti jednotlivých předmětů ochrany a z důvodu, že území bude prostřednictvím CHKO chráněno systematicky a efektivně. Je tak zcela zjevné, že se žalovaný dosavadní ochranou zabýval a dostatečně ji vyhodnotil.
29. U tohoto žalobního bodu soud považuje za významné, že pro odborná stanoviska Agentury platí, že je soudy po obsahové (odborné) stránce samy přezkoumávat nemohou, posuzují však, zda jsou dostatečně logicky a přesvědčivě odůvodněna a zda nepřekračují obecný zákaz libovůle (rozsudky NSS č. j. 6 As 80/2012-49 z 29. 5. 2013 či č. j. 4 As 318/2019-36 z 25. 2. 2020). Chtěl-li žalobce zpochybnit závěry záměru, potažmo analýzy provedené Agenturou, a jeho komplexní odůvodnění, bylo na něm, aby tak učinil relevantním způsobem. Dle § 127 odst. 1 o. s. ř. *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalce vyslechně; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výsledku znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce.* Podle judikatury přitom platí, že soud může vyjít i z vyjádření či znaleckého posudku, které mu předložil účastník řízení (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1619/99, SoJ 20/00). Žalobcem předložené Vyjádření prof. M. není vyjádření *orgánu veřejné moci*. Zpracoval je prof. Dr. Ing. P. M., který působí na Mendelově univerzitě v Brně, avšak tato osoba není orgánem veřejné moci, tedy státním orgánem, orgánem územní samosprávy, ale ani orgánem samosprávy zájmové. Vyjádření neposkytla Mendelova

univerzita v Brně, nýbrž fyzická osoba. To je zřejmé jak ze samotného Stanoviska, tak z žalobcovy repliky. Obecně mohou jako důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věc (§ 125 o. s. ř.), ale vyjádření soukromé osoby nemůže zpochybnit odborné závěry k tomu příslušnému správního orgánu, jelikož neskýtá zákonem vyžadované záruky nestrannosti, odbornosti či poučení o následcích poskytnutí úmyslně nepravdivého posudky, jaké jsou spojeny s vyjádřením orgánu veřejné moci či posudku soudního znalce. Soud proto s tímto vyjádřením naložil jako s dalším rozšířením žalobní argumentace, a i proto neshledal důvod prof. M. předvolávat k jednání (jako autor svého vyjádření nebyl v postavení znalce ani orgánu veřejné moci; další důvod je vysvětlení v pasáži tohoto rozsudku věnované průběhu soudního jednání).

30. V první řadě je nutno uvést, že kritika analýzy ekosystému Agentury, která je obsahem bodu 2) Vyjádření prof. M., představuje nový žalobní bod, který byl žalobcem uplatněn opožděně. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem*. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. pak žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 7. 10. 2024, žalobce žalobu o nový žalobní bod rozšířil 3. 3. 2025, tedy více než dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že takto vznesenou žalobní námitku nelze podřadit pod žádný z žalobních bodů formulovaných v žalobě. Nejblíže se jí dotýká tvrzení na straně 3, podle něž se žalovaný „*důkladně nezabýval otázkou, z jakého konkrétního důvodu je zapotřebí vyhlásit CHKO Soutok i na sporovaných lokalitách, rozšiřovat tak zásah do práv žalobce a jeho obyvatel a z jakých specifických důvodů nepostačuje k dosažení vytyčených cílů dosavadní úroveň ochrany.*“ Tato formulace je však natolik obecná, že by se pod ni hypoteticky dalo zahrnout takřka jakékoli porušení zákona při vymezení CHKO, což by bylo v rozporu se smyslem žalobních bodů. Nejedná se proto o natolik určitý bod, aby mohl být rozvinut argumentací popsanou v tomto odstavci. Žalobce tuto argumentaci neuplatnil ani v reakci na žádnou okolnost, která by nastala až v průběhu soudního řízení. Tvrzením žalobce (resp. Vyjádření prof. M.) ohledně toho, že výsledky analýzy uvedené na stranách 13 a 14 záměru jsou uvedeny bez popisu metodického postupu, není uvedeno, jak bylo výsledků dosaženo, a absentuje závěr, k jakému zhoršení došlo a v čem zhoršení spočívá, jakož že i chybí uvedení konkrétního zdroje, se tedy soud nemůže zabývat.
31. V této souvislosti soud připomíná, že přezkoumává napadené rozhodnutí dle skutkového a právního stavu v okamžiku jeho vydání. Odůvodnění tohoto rozhodnutí musí být samozřejmě přezkoumatelné jako celek, ale zároveň je pochopitelné, že výslovně reaguje jen na ty námitky, jež žalobce uplatnil před jeho vydáním. Pokud žalobce uplatnil některé výhrady až v soudním řízení, žalovaný na ně v napadeném rozhodnutí reagovat nemohl a jejich nevypořádání nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí, pokud ovšem není nepřezkoumatelné z hlediska odůvodnění svého předmětu nebo taková nepřezkoumatelnost nebrání vypořádání přípustných žalobních bodů. Tak tomu v nynější věci není.
32. Vyjádření prof. M. se dotýká posouzení několika dalších odborných otázek. Jde především o tvrzení (resp. spekulace bez podrobného odůvodnění), že ochrana stanovišť V1F a L2.3 bude dostatečně chráněna i bez pozemků, u kterých žalobce žádá o vynětí z CHKO, neboť vynětím žádaných pozemků z CHKO nebude funkce CHKO *nijak významně dotčena*. Rovněž i tvrzení, že kosatec sibiřský a lupenonoží koryši jsou součástí biotopů zcela

podmíněných lidskou činností a jejich ochranu lze dohodnout smluvně s vlastníky pozemků, je otázkou ryze odbornou. Totéž platí o tvrzení, že opatřeními implementovanými do nynějšího lesního hospodářského plánu dojde (pokud budou dodržována) k zásadnímu snížení dopadů negativních faktorů ohrožujících výskyt saproxylických brouků a odvrácení negativní prognózy vývoje populací některých ohrožených brouků. Stejně tak tvrzení, že zárukou dlouhodobé existence zdejších výjimečných fenoménů není územní ochrana, nýbrž vhodný management, k němuž je třeba společné diskuze, je otázkou odbornou. Soud opakuje, že nemůže záměr a jeho analýzu stavu ekosystému přezkoumávat po odborné stránce. Zároveň uvádí (v rozsahu, v jakém je oprávněn napadené rozhodnutí a jemu předcházející proces přezkoumávat), že analýza je dostatečně logicky a přesvědčivě odůvodněna a nepřekračuje obecný zákaz libovůle. Soud proto nevidí důvodu, proč by nebylo možné z analýzy a ze záměru po odborné stránce vyjít, neboť Agentura, která analýzu vytvořila, je dle § 75 a § 78 ZOPK orgánem ochrany přírody, který v obvodu své územní působnosti za účelem podpory výkonu státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny provádí potřebné inventarizační přírodovědné průzkumy, monitoring, dokumentaci a šetření v ochraně přírody, ukládá, zpracovává, vyhodnocuje data v ochraně přírody; přitom spolupracuje s odbornými, výzkumnými a vědeckými pracovišti. Jedná se tak o odborný orgán ochrany přírody, který disponuje příslušným odborným (zaměstnaneckým) aparátem a spolupracuje s dalšími odbornými pracovišti. Zájmem Agentury je příznivé životní prostředí a jeho ochrana, při své činnosti postupuje podle zákona a v souladu s ním. Agentura provedla analýzu ekosystémů uvedenou v záměru na základě dat a poznatků z výzkumů a inventarizací, provedených v území Agenturou samotnou či vědeckými institucemi [srov. Příloha č. 3 (str. 42-48) záměru]. Žalobce měl možnost navrhnout jako důkaz znalecký posudek či odborné vyjádření splňující požadavky § 127 občanského soudního řádu, neučinil tak však. Soud se proto s odbornými závěry analýzy obsažené v záměru ztotožnil. Obdobně pak platí i o tvrzení žalobce vyjádřené v jeho replice, že ve vyjádření žalované zcela absentuje zohlednění dalších objektivních jevů, které se na zhoršování stavu biotopů mohou podepisovat (klimatické změny, šíření houbových patogenů, šíření invazivních organismů apod.). I k této části žalobní argumentace soud konstatuje, že jde o nekonkrétní tvrzení nepodložené adekvátními odbornými podklady.

33. Stejně tak vágní tvrzení ve Vyjádření prof. M., že stanoviště polních rozlivů a rákosin eutrofních stojatých vod (M1.1) nejsou předmětem ochrany CHKO, a proto je jejich významnost „sporná“, konkrétně nerozporuje odůvodnění významnosti hodnoty těchto stanovišť, které nabídly správní orgány. Soud rovněž nesouhlasí s tím, že výskytem ohrožených druhů organismů (kosatec sibiřský a lupenonoží korýši) nelze potřebu CHKO zdůvodňovat; skutečnost, že tyto ohrožené druhy organismů doposud nebyly určitým způsobem chráněny, neznamená, že tomu tak bylo správně. Žalobce nerozporuje, že posláním CHKO je ochrana zvláště chráněných druhů organismů. Navíc na straně 33 záměru je uvedeno že kosatec sibiřský je charakteristický druh pro společenstvo pravidelně zaplavovaných ploch. Předmětem ochrany CHKO dle bodu 3 písm. c) záměru jsou však i *přirozené a přírodě blízké vodní toky, periodicky průtočná či odstavená říční ramena a tůňe a jiné mokřady, a na ně vázaná voda a mokřadní společenstva*. Pokud jsou plochy, na kterých se kosatec nachází, pravidelně zamokřovány vodou, lze kosatec považovat za organismus vázaný na vodu jako předmět ochrany CHKO. Totéž platí o lupenonožích korýších, kteří se vyskytují v periodických tůňích a rozlivech (str. 40 záměru), a spadají tak pod popsanou ochranu.

34. Soud považuje za důležité vyjádřit se rovněž k tvrzení žalobce [bod 1) Vyjádření prof. M.], dle něhož se stanoviště V1F a L2.3 nachází převážně na orné půdě. Tato skutečnost totiž neznamená, že ornou půdu není třeba CHKO chránit. V části 3 písm. a) a b) záměru jsou vymezeny „Předměty ochrany CHKO a jejich popis“ takto: „a) *harmonicky utvářená krajina s typickým krajinným rázem daným zejména charakterem říční nívy řek Moravy a Dyje a jejich přítoků s rozsáhlým komplexem lužních lesů nížinného typu, s mozaikou lučních, mokřadních a vodních ekosystémů, s památkově významnými objekty a krajinnými úpravami, zejména v areálu slovanských hradišť a v Lednicko-valtickém areálu, b) přírodní funkce krajiny, zejména její ekologická rezistence a resilience, migrační prostupnost, přirozený vodní režim s rozlivy, retence vody v krajině, dynamika říčních procesů vodních koryt a údolních niv [...].*“
35. V rámci testu proporcionality se žalovaný v záměru (str. 23 a 24) věnoval podrobnějšímu popisu předmětu ochrany. K bodu a) výše uvedl: „*Soutok představuje unikátní krajinu v nivě na dolním toku řek Moravy a Dyje, pro kterou je v obou jejích částech charakteristickým znakem přítomnost velkého komplexu lužních lesů nížinného typu s lučními enklávami. V nivě se při okrajích komplexu lužního lesa vyskytuje mozaika zemědělsky využívaných pozemků, převážně luk, částečně i orné půdy, vodních ploch, toků a mokřadů.*“ (Podtrhl soud.) Z detailnějšího popisu předmětu ochrany (krajiny s typickým krajinným rázem) je zřejmé, že orná půda do něj spadá. Z úvodního popisu v bodě 3 záměru ostatně nevyplývá, že by jednotlivé aspekty dané krajiny záměr vyjmenovával taxativně (srov. příslovce *zejména*). Soud má oproti tomu za to, že nic nebrání obecnému vymezení předmětu ochrany na začátku záměru (navíc pokud je z něho zřejmé, že vyjmenované aspekty krajiny jsou demonstrativním výčtem) a následně bližší specifikaci v další části záměru. To neodporuje ani § 10 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlášení, evidenci a označování chráněných území, dle kterého záměr na vyhlášení zvláště chráněného území obsahuje určení předmětů ochrany a jejich popis. Záměr tomuto požadavku jistě vyhovuje, neboť vyhláška nestanoví, v jaké části záměru musí být předmět ochrany popsán, a nezapovídá zpřesnění předmětu ochrany na jiných místech záměru.
36. Orná půda je navíc obsahem předmětu ochrany uvedeného pod bodem b) záměru. Na str. 24 u detailnějšího popisu „přírodní funkce krajiny“ je uvedeno: „*Funkční krajina je definována rovnovážnými toky energie a látek, zejména vody. Dostatečné zásobení vodou a přítomnost ekosystémů lesů, mokřadů, vodních toků v nivě velkých řek s jejich zachovalými přirozenými procesy jsou pro úspěšné plnění ekologických funkcí krajiny zcela zásadní. Prioritním cílem ochrany přírody je proto péče o odpovídající vodní režim krajiny (např. povodňování), včetně zajišťování pravidelných jarních rozlivů a zvýšení přirozené retenční schopnosti krajiny, zejména zachováním přirozených porostů a snížením rychlosti odtoku v jiných částech povodí. Toho lze docílit prováděním revitalizací vodních toků a zachováním a obnovou mokřadů, zejména v oblastech s intenzivní zemědělskou výrobou, částečné zlepšení retenční schopnosti krajiny lze docílit také zatravňováním orné půdy. Neméně důležité je zajištění migrační prostupnosti, péče o ekologickou stabilitu krajiny, zejména o vymezený ÚSES a zachování jeho funkčnosti v nivní krajině Soutoku.*“ (Podtrhl soud.)
37. Je tak zcela zřejmé, že pozemky na území žalobce tvořící ornou půdu jsou v záměru označeny jako předmět ochrany hned ze dvou důvodů: orná půda tvoří harmonicky utvářenou krajinu s typickým krajinným rázem, a rovněž plní přírodní funkci krajiny z důvodu provázanosti orné půdy s vodním režimem. Smyslem ochrany je tedy zachování krajiny a jejích přírodních funkcí.

3.3. *Zásah do práv žalobce a jeho obyvatel a test proporcionality.*

38. Žalobce upozorňuje na různá omezení, která CHKO přinese. Zapomíná však, že žalovaný již v prvostupňovém rozhodnutí tyto zásahy do práv žalobce a jeho obyvatel zvážil. K tábořištím v oblasti Křenová a Lesní Šutrovná, např. skautským a tramským, konstatoval, že budou výslovně upraveny v koncepčních dokumentech CHKO, především plánu péče o CHKO Soutok, aby bylo možno zajistit bezproblémové pokračování zde probíhajících akcí a činností. Tak je to ostatně uvedeno i v záměru. Konkrétní úpravu těchto činností až v následném plánu péče soud shledal za zákonnou, jak vyloží v části 3.4 tohoto rozsudku. Pokud jde o jednotlivé činnosti provozované a pořádané na území města Lanžhot, žalovaný uvedl, že dopravní dostupnost bude omezena dle § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK (omezeno vjíždění a setrávání s motorovými vozidly na území CHKO). Výslovné omezení se však týká pouze území mimo silnice a místní komunikace. Tato ochranná podmínka se tedy netýká veškerých činností, kupř. vjezdu vozidel potřebných pro lesní a zemědělské hospodaření. Zároveň žalovaný uvedl, pokud jde o pořádání akcí, že omezení (potřeba udělení souhlasu orgánem ochrany přírody) se bude týkat toliko akcí s počtem účastníků nad 500; u skautů a trampingu tak toto speciální povolení nebude vyžadováno. Taktéž rybaření je již za současného stupně ochrany do jisté míry omezeno: dle § 5 odst. 4 ZOPK je zakázáno rozšiřovat nepůvodní druhy do krajiny, přičemž na území CHKO je záměrné rozšíření nepůvodních druhů rostlin a živočichů a cizích a místě se nevyskytujících druhů v akvakultuře možné jen s povolením orgánu ochrany přírody. K dovozu a vypouštění nepůvodních druhů živočichů za účelem mysliveckého hospodaření je dle § 4 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, již dnes nutné také povolení orgánu ochrany přírody a dodržení veterinárních předpisů. Navíc dle § 36 odst. 2 zákona o myslivosti obecně platí, že uživatel honitby je povinen vypracovat každoročně plán mysliveckého hospodaření v honitbě. Žalovaný pokračoval, že na celém území CHKO je sice možné používat otrávené návnady při výkonu práva myslivosti jen s povolením orgánu ochrany přírody a totéž platí o možnosti zavádět intenzivní chovy zvířete, avšak nové vyhlášení CHKO nemá vliv na již zřízené obory a farmové chovy a pravomocně vydaná rozhodnutí o povolení. Žalovaný dodal, že v případě ztížení zemědělského či lesního hospodaření či chovu ryb nebo vodní drůbeže v důsledku omezení má vlastník dle § 58 ZOPK nárok na finanční náhradu jako kompenzaci újmy. Nakonec vyhlášení CHKO neovlivňuje vlastnická práva z hlediska nakládání s dotčenými pozemky (prodej, nájem apod.).
39. Soud k výše uvedenému dodává, že žalovaný tyto závěry v prvostupňovém rozhodnutí uvedl v reakci na námitky žalobce proti záměru. V žalobě tyto námitky žalobce zopakoval a konkretizoval, že vyhlášením CHKO přesto dojde k některým omezením (například některé pravidelně pořádané akce na území města Lanžhot mají účast vyšší než 500 lidí a bude tak potřeba získat povolení, a navíc je vysoce pravděpodobné, že dojde k vyhoštění tramských osad). Soud především upozorňuje, že je přirozené a logické, že přijetím vyššího stupně ochrany dojde nějakým způsobem k zásahu do práv žalobce a jeho obyvatel. Žalobce se však snaží navodit dojem, že tento zásah nesmí být žádný. Zásadní je, zda se žalovaný v testu proporcionality těmito zásahy zabýval a řádně odůvodnil, že zásah do práv je proporcionální. Orgány ochrany přírody provedly test proporcionality již v záměru. Na jeho straně 12 a násl. posoudily proporcionalitu zásahu do práv a oprávněných zájmů dotčených subjektů, a to s ohledem na kritérium vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Žalobce přehlíží, že veškeré aspekty, které zmiňuje v žalobě, byly v testu proporcionality již řešeny. Na straně 21 se záměr při posuzování kritéria potřebnosti omezením práva myslivosti a rybářství zabývá totožným způsobem jako žalovaný v napadeném rozhodnutí

a uzavírá, že dílčí omezení práva rybářství a myslivosti nezasahují do běžného způsobu mysliveckého a rybářského hospodaření. Strana 22 záměru je pak věnována podkapitole „K omezení oprávněných zájmů veřejnosti“, v níž žalovaný uvádí, že důvodem omezení (například právě pořádání akcí nad 500 lidí nebo táboření a zakládání ohňů) je snížení tlaku souvisejícího s návštěvností na předměty ochrany CHKO (na str. 28 záměru je to konkrétně zdůvodněno potenciálním ohrožením hnízdění ptáků v určitých ročních obdobích), přičemž se nejedná o absolutní regulaci a v konkrétních případech (s ohledem na roční období, rozsah akce apod.) lze činnosti povolit. Žalovaný k tomu uzavřel, že z těchto důvodů *„zatižení způsobené navrhovaným způsobem ochrany území i opatřeními není pro dotčené subjekty významné, natož neúnosné. Záměr vyhlášení chráněné krajinné oblasti tedy omezuje v kolizi stojící základní práva a oprávněné zájmy jen mírným způsobem a s ohledem na převažující zájem na ochraně přírodních hodnot na území zamýšlené chráněné krajinné oblasti je míra jejich omezení přiměřená. Záměr chráněné krajinné oblasti tak lze označit za proporcionální z hlediska kolize s jinými zájmy a právy stojícími mimo ochranu přírody.“* Je tak zcela zjevné, že záměr – a potažmo i prvostupňové rozhodnutí – se při testu proporcionality zásahy do práv žalobce a jeho obyvatel důkladně zabývaly a shledaly je proporcionální. Soud opakuje, že žalobní tvrzení navozují dojem, že vyhlášení CHKO nesmí nijak zasáhnout do práv jeho samého a jeho obyvatel. Tak tomu však není; tento zásah musí být proporcionální, což v dané věci je, jak správně vyložil žalovaný. Námitka, že se žalovaný nezabýval důkladně zásahy do práv města Lanžhot a jeho obyvatel, je tak lichá, stejně jako velice obecná námitka, že žalovaný neprovedl test proporcionality. Se záměrem byl žalobce řádně seznámen ještě před podáním námitek a musel si tak být tam provedeného testu proporcionality vědom. Také prvostupňové rozhodnutí obsahuje nosné důvody, pro které žalovaný shledal zásahy do práv žalobce a jeho obyvatel jako proporcionální (i když tyto úvahy nejsou uvedeny přímo v kapitole testu proporcionality, je třeba vnímat rozhodnutí jako celek).

40. Žalobce rovněž nepřihlédl k tomu, že v záměru v rámci testu proporcionality byla srovnávána i smluvní ochrana s jinými stupni ochrany. Smluvní ochranu, kterou žalobce rovněž na několika místech svých podání zmiňuje, žalovaný shledal za neproveditelnou. Na straně 17 (test proporcionality, kritérium potřebnosti) uvedl, že její uskutečnění není možné s ohledem na majetkové poměry (velké množství vlastníků, tedy smluvních stran) a z důvodu nemožnosti zajistit potřebnou ochranu přírodních hodnot v území. Smlouvu by totiž musela být zajištěna totožná ochrana, jako je ochrana zajišťovaná CHKO, avšak formou smluvní ochrany není možné zajistit adekvátní náhradu zákonných limitů. Zároveň je zásadní, že smluvní ochrana není účinná vůči třetím osobám, ale pouze smluvním stranám. V poslední řadě žalovaný v záměru uvedl, že smluvní ochrana je dlouhodobá, a nedokáže tedy pružně reagovat na případnou změnu podmínek a provádět odpovídající navazující management (jak to dokáže například plán péče). Zásadní důvody pro neproveditelnost smluvní ochrany, se kterými se ztotožňuje i soud, tak žalobci byly sděleny; ten na ně však reagoval pouze vágní námitkou, že šetrnější by bylo namísto CHKO ochranu řešit smluvně. Všechny tyto aspekty však byly zkoumány v rámci testu proporcionality, z něhož je zcela zřejmé, že vyhlášení CHKO je v daném území nejvhodnější možnost ochrany.

3.4. Plán péče o CHKO Soutok.

41. Dle § 38 ZOPK je plán péče o chráněnou krajinnou oblast *odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy*

okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný. Zároveň platí, že před schválením plánu péče vydá orgán ochrany přírody oznámení o možnosti seznámit se s návrhem plánu péče a dále návrh plánu péče projedná rovněž s dotčenými obcemi a kraji. O způsobu vypořádání připomínek vlastníků, obcí a krajů sepíše orgán ochrany přírody protokol, kterým zároveň plán péče schválí.

42. Plány péče obsahují pokyny pro regulaci přirozeného vývoje a lidských činností, zejména pro provádění praktických zásahů v příslušných zvláště chráněných územích. Tím není dotčena ochrana přírody ve zvláště chráněných územích a jejich ochranných pásmech prostřednictvím jiných prostředků, zejména dodržování základních a bližších ochranných podmínek a na základě zákona vydaných rozhodnutí orgánů ochrany přírody a opatření obecné povahy.¹ NSS v rozsudku č. j. 5 As 12/2011-167 ze 17. 2. 2012 uvedl, že plán péče není závazný ani pro orgán ochrany přírody v tom smyslu, že by se od něho nemohl v žádném případě odchýlit. Nicméně jde o odborný a koncepční dokument, který má sloužit jako klíčový podklad pro rozhodování orgánu ochrany přírody ve věcech týkajících se daného zvláště chráněného území. Pokud by se orgán ochrany přírody od plánu péče o zvláště chráněné území hodlal odchýlit, nemůže tak učinit jinak než po důkladném zjištění a zhodnocení možných dopadů zamýšleného odchýlení na předmět ochrany.
43. Vyhlášení CHKO fázi schválení plánu péče logicky předchází. Z dikce § 38 ZOPK je zřejmé, že na základě monitoringu již platného a účinného zvláště chráněného území teprve dojde k realizaci plánu péče. Skutečnost, že určité otázky budou řešeny až v rámci plánu péče dané CHKO, je přirozeným důsledkem toho, že v rámci návrhu CHKO nemohou být veškeré možné problematiky řešeny dopředu, ale až realizací záměru v čase se ukáže, jaké konkrétní aspekty je třeba dodatečně upravit. Samotná skutečnost, že plán péče navazuje na schválený záměr CHKO Soutok, tak nezpůsobuje nezákonnost takového postupu, naopak ji předpokládá ZOPK. Jiná situace by byla v případě, pokud by záměr na vyhlášení CHKO Soutok neřešil určité situace, ačkoliv měl, a žalovaný by nesprávně uvedl, že tyto otázky jsou předmětem plánu péče, ačkoliv tomu tak být nemá. Soud přitom opakuje, že § 10 odst. 1 vyhlášky č. 45/2018 Sb. požaduje u záměru na vyhlášení CHKO uvedení *názvu, návrhu kategorie zvláště chráněného území, určení předmětů ochrany a jejich popis, uvedení dlouhodobých cílů ochrany zvláště chráněného území, návrh bližších ochranných podmínek zvláště chráněného území, přehled katastrálních území a parcelních čísel pozemků dotčených záměrem, orientační výměru zvláště chráněného území, základní principy péče o předměty ochrany, jedná-li se o národní parky nebo chráněné krajinné oblasti, a odůvodnění záměru na vyhlášení nebo změnu zvláště chráněného území.* Dle § 3 písm. d) a l) vyhlášky pak plány péče o CHKO obsahují mimo jiné *popis a vyhodnocení stavu a vývoje krajiny, ekosystémů, zhodnocení dosavadní péče o předměty ochrany, výčet a popis přírodních činitelů a vlivů člověka na předměty ochrany, a dále pak zásady hospodářského, rekreačního, sportovního nebo jiného využívání území chráněných krajinných oblastí, pokud jsou nebo by mohla být území chráněných krajinných oblastí k těmto činnostem využívána a pokud by přitom brožilo poškození jejich předmětů ochrany.* Taktéž obsahuje návrh rámcových opatření za účelem naplňování dlouhodobých cílů ochrany CHKO a přehled potřeb zaměření, označení a technického vybavení chráněných krajinných oblastí v terénu a přehled potřeb budování a údržby

¹ Vomáčka, V. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 276, odst. 6.

návštěvnické infrastruktury nezbytné pro zachování stavu předmětů ochrany chráněných krajinných oblastí.

44. Žalobce přitom namítá, že celá řada otázek (týkajících se především tábořišť, výkonu rybářského a mysliveckého práva, vyhoštění trampských osad a zákazu skautských táborů, zákazu vstupu z důvodu hnízdění dravců, omezení realizace veřejných aktivit a společenských a sportovních akcí) má být řešena teprve v plánu péče. Jak však vyplývá z výše uvedeného, v záměru na vyhlášení CHKO jsou orgány ochrany přírody povinny stanovit bližší ochranné podmínky, avšak až v plánu péče stanoví zásady využívání území v případě, že hrozí poškození předmětů ochrany. Je zřejmé, že plán péče bude řešit konkrétní otázky s ohledem na vývoj situace, zatímco charakter ochranných podmínek stanovených v záměru na vyhlášení CHKO bude spíše obecný. Právě žalobcem zmíněné situace, jako je především vyhoštění trampů a skautských táborů, jsou natolik specifické situace, u kterých se až v budoucnu po schválení CHKO ukáže, zda tyto činnosti a aktivity jsou v souladu s cíli CHKO. Pokud jde o pořádání ostatních činností a aktivit či činnost rybářského nebo mysliveckého spolku, soud již výše vyložil, že žalovaný se těmito otázkami zabýval v testu přiměřenosti, a jejich posouzení je tak součástí záměru.
45. Konečně soud dodává, že proti procesu schvalování plánu péče se žalobce bude moci bránit (srov. § 38 ZOPK) a lze se proti němu domáhat i soudní ochrany (srov. kupř. rozsudek zdejšího soudu č. j. 8 A 112/2023-49 z 24. 1. 2024 či rozsudek NSS č. j. 6 As 32/2016-63 z 13. 7. 2016), a to zásahovou žalobou.

3.5. Porušení procesních podmínek při realizaci záměru.

46. Žalobce jakožto obec má sice možnost namítat zásah do veřejných subjektivních práv vlastních či svých občanů, ale je třeba rozlišovat případy, v nichž žalobce svými argumenty chrání potřeby svých obyvatel (tedy věcně brojí proti záměru a jeho důsledkům pro vlastní obyvatele), od případu, v němž žalobce jakožto účastník konkrétního správního řízení namítá, že vůči jeho obyvatelům se žalovaný dopustil procesních pochybení souvisejících s projednáním záměru. Takový rozsah námitek žalobci dle soudu nepřisluší, avšak právě tímto směrem žalobcovy námitky ohledně procesních pochybení míří. Soud přesto dodává, že i pokud by žalobce tímto způsobem proti rozhodnutím správních orgánů brojit mohl, nebyl by s žalobou úspěšný.
47. Pokud jde o pozemkové úpravy dle zákona č. 139/2002 Sb., soud konstatuje, že existence těchto probíhajících úprav v území zamýšleného CHKO Soutok není sporná. Žalobce však netvrdí, že by některé ze sporných pozemků pozemkovým úpravám podléhaly. Ani v takovém případě však probíhající proces nejde k újmě žalobce jakožto obce (žalobce nevysvětlil, jak konkrétně by ho tyto úpravy zasáhly do jeho veřejných subjektivních práv), ale ani jeho obyvatel. Soud považuje za významné, že v průběhu procesu tvorby záměru CHKO Soutok dostali vlastníci *všech* dotčených pozemků možnost se k záměru vyjádřit prostřednictvím námitek, a dále pak mohli brojit proti rozhodnutí o námitkách rozkladem, případně žalobou, což se ostatně v mnoha případech stalo, jak je soudu známo z úřední činnosti. K zásahu do práv vlastníků pozemků města Lanžhot tudíž nedošlo. Vlastnictví dotčených pozemků se může v budoucnu změnit, a to nejen vlivem komplexních pozemkových úprav, ale z jakéhokoliv důvodu. Případní noví vlastníci pak přirozeně vstoupí do práv a povinností svých předchůdců. Zásadní přitom je, že samotná existence řízení o pozemkových úpravách netvoří ze zákona překážku vyhlášení CHKO, což ostatně netvrdí ani žalobce. Žalobce se nemůže domáhat nezákonnosti postupu žalovaného, který

v souladu s § 40 ZOPK vyrozuměl o možnosti podat námitky pro záměru veškeré vlastníky pozemků, jen proto, že vlastnictví se v budoucnu změní, a to v nekonkrétní čas na nekonkrétní nabyvatele. Soud připomíná, že přezkoumává zákonnost k době vydání napadeného rozhodnutí, a sám žalobce ani netvrdí, že by žalovaný porušil § 40 ZOPK a neumožnil aktuálním vlastníkům uplatňovat námitky (až na dílčí žalobní námitku týkající se doručování do ciziny, kterou se soud zabývá níže). Zákon nestanoví, že žalovaný musí umožnit uplatnit námitky i vlastníkům budoucím. Žalobce tak *de facto* dovozuje zásah do veřejných subjektivních práv neurčitého okruhu třetích osob, který má navíc nastat v budoucnu. K tomu však soudní ochrana v tomto případě neslouží. I zde soud opakuje, že vlastníka pozemku vyhlášení CHKO Soutok neomezuje v celé řadě dispozičních oprávnění s pozemkem, jako je nájem, pacht apod. Jistá omezení sice v souvislosti s vlastnictvím dotčených pozemků realizací záměru nastanou, avšak po žalovaným provedeném testu proporcionality je zřejmé, že takový zásah je s ohledem na zájem na ochraně daného území proporcionální.

48. Žalobce dále namítl, že z postupu žalovaného je zjevná úspěchanost záměru na úkor důkladného vypořádání veškerých připomínek v rozporu s § 1 ZOPK, neboť žalovaný svým přístupem fakticky vyčleňuje jednotlivé samosprávné celky a vlastníky pozemků bez přihlédnutí k potřebám obyvatel a místním poměrům. Soud k tomu dodává, že taková námitka je velice obecná a není zřejmé, jakým konkrétním způsobem byl žalobce nebo jeho obyvatelé zkráceni na svých veřejných subjektivních právech, neboť jejich námitky byly vypořádány v souladu se ZOPK. Na několika místech svých podání a rovněž i ve správních rozhodnutích žalovaný přiznává, že nedodržel veškeré zákonem stanovené lhůty, avšak soudu není ani zde zřejmé, jak se toto nedodržení promítlo do těchto práv. Naopak v důsledku nedodržení lhůt mohl žalovaný veškeré žalobcovy námitky vypořádat důsledněji. Dle § 1 ZOPK je sice účelem zákona za účasti obcí přispět mimo jiné k udržení, obnově a ochraně přírody a krajiny a rovněž k šetrnému hospodářství, přičemž je nutné zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry, žalovaný však dané ustanovení neporušil. Žalobce ale sám přiznává, že žalovaný uspořádal desítky setkání v různých obcích s dotčenými orgány, organizacemi a osobami, a soud rovněž shledal, že dotčené subjekty později dostaly možnost uplatňovat proti záměru námitky. Zákon žalovanému neukládá, aby dospěl s dotčenými subjekty k absolutní shodě. Stejně tak žalovaný dostatečně zohlednil hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel i regionální i místní poměry, neboť v adekvátní kvalitě provedl test proporcionality, ve kterém tyto potřeby a zájmy poměřoval se zájmem na ochraně daného území. Soud z tohoto důvodu neprovedl pro nadbytečnost Usnesení k petici, neboť apel na žalovaného s výzvou k odložení záměru v zájmu nalezení souladu mezi dotčenými subjekty nemůže nic změnit na tom, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, potažmo případné procesní vady týkající se lhůt nikterak nezasáhly do veřejných subjektivních práv žalobce ani jeho obyvatel; respektive takový faktický zásah žalobce ani netvrdí.
49. Konkrétnější obrysy má žalobcova námitka v replice týkající se chybného doručování adresátům zdržujícím se v cizině. Soud uvádí, že v žalobě tuto námitku žalobce sice neuplatnil, ale dá se podřadit pod kritiku úspěchanosti záměru na úkor vypořádání námitek dotčených subjektů. Dle § 40 odst. 3 ZOPK platí, že žalovaný záměr na vyhlášení CHKO zašle mimo jiné obcím, přičemž vlastníkům nemovitých věcí dotčených záměrem žalovaný doručí veřejnou vyhláškou oznámení o předložení záměru k projednání spolu s informací o tom, kde je možno se s jeho úplným zněním seznámit, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Podle totožné ustanovení pak dotčené obce

zveřejní na žádost žalovaného oznámení o předložení záměru na vyhlášení CHKO k projednání na úředních deskách obcí. S žalobcem soud přitom souhlasí potud, že na řízení o námitkách dle § 40 ZOPK se subsidiárně použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dle jehož § 1 odst. 2 platí, že *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup*. Zvláštní zákona (ZOPK) však pro konkrétní postup doručování oznámení o předložení záměru k projednání spolu s doprovodnými informacemi určí, že se vlastníkům pozemků doručuje veřejnou vyhláškou. Za této speciální úpravy pro konkrétní postup správního orgánu se proto obecná úprava stanovená správním řádem neuplatní. Soud k tomu dodává, že žalobce ani konkrétně netvrdil, že by některý z dotčených sporných pozemků byl ve vlastnictví občana Slovenské republiky, pouze povšechně uvádí, že celá řada pozemků záměru na vyhlášení CHKO Soutok je ve vlastnictví těchto osob. Neuvádí ani, zda nějaký konkrétní občan Slovenské republiky byl postupem žalovaného fakticky zkrácen na svých právech. Ostatně v replice sděluje, že opakovaně poukazuje na *otázku vadného procesního postupu žalovaného, a to mimo jiné obzvláště pochybení při oznamování a doručování v rámci celého správního řízení, kdy mohlo dojít k podstatnému porušení práv mnoha vlastníků pozemků v dotčené oblasti*. Vedle již v žalobě popisovaného nezohlednění probíhající komplexní pozemkové úpravy a s tím související změny vlastníka je zde rovněž důležitá otázka práv zahraničních vlastníků nemovitostí. Žalobce tak ani netvrdí, že k zásahu do veřejných subjektivních práv těchto osob skutečně došlo, ale vnímá to pouze jako pravděpodobnou možnost. Ani s touto námitkou proto nemůže být úspěšný.

4. Závěr a náklady řízení.

50. Žalovaný důkladně odůvodnil, proč je třeba na sporném území města Lanžhot vyhlásit vyšší stupeň ochrany v podobě CHKO a z jakých důvodů není dosavadní stupeň ochrany dostačující. Zároveň se i adekvátně zabýval namítanými zásahy do práv žalobce jako obce a jeho obyvatel vyhlášením CHKO a správně shledal, že takový zásah bude přiměřený. Soud taktéž zjistil, že se žalovaný nedopustil žádných procesních pochybení vůči žalobci či jeho obyvatelům. Jelikož soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 24. dubna 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu